

Tirza en de dief

Tirza loopt door de Albert Heijn. Wat zal ze kopen van de euro die ze van oma heeft gekregen? Kauwgom? Paprika-chips? Twijfelend staat ze voor de schappen. Naast haar staat een bruine jongen. Hij graait door een mand afgeprijsde chocoladeletters. Zeker nog over van sinterklaas, denkt Tirza. Ze besteedt geen aandacht meer aan hem en bukt om een zak chips te pakken. Opeens ziet ze uit haar ooghoek een vreemde beweging. Hé ... stak die jongen nou een paar chocoladeletters onder zijn jas? Hij zou toch niet... ja wel, kijk maar, zijn jas bolt er een beetje van op. Hij kijkt schichtig om zich heen. Snel staart Tirza voor zich. Die jongen steelt! Of... misschien gaat hij nu gewoon bij de kassa afrekenen. Natuurlijk, dat zal het zijn, hij kan gewoon niet alles dragen, daarom stopt hij het even onder zijn jas! Nieuwsgierig volgt ze hem door de winkel. Bij de kassa's kijkt even rond. Dan loopt hij naar een kassa waar het heel druk is. 'Pardon, mag ik er even langs? Ik ben mijn geld vergeten...' hoort ze hem tegen de mensen in de rij zeggen. Kijk nou! Hij loopt gewoon de winkel uit, met een hele berg chocoladeletters onder zijn jas! Wat moet ze nu doen? Heel hard roepen: Houd de dief? Ach, ze is te laat, hij is al buiten. Snel legt ze de zak chips ergens tussen de pakken luiers. Daarna loopt zij ook langs de kassa. 'Sorry, geld vergeten,' mompelt ze met een rood hoofd.

Buiten kijkt ze rond of ze de jongen nog ergens ziet. Het is druk in de stad, echt een vrijdagmiddag. Ja daar gaat hij! Hij steekt net achter de tram de weg over. Zonder na te denken loopt ze achter hem aan. De jongen loopt snel, ze kan hem maar net bijhouden. De straten waar ze doorheen loopt, kent ze al snel niet meer. Ze huivert een beetje, maar niet van de kou, want haar dikke jas houdt de snerpande wind goed buiten. Ze huivert van de nare sfeer die er in deze straten hangt. Ze passeert een groep jongens, allemaal zwarten. 'Hé meisje, verdwaalt? Heb je het koud? Zal ik je effies warm wrijven?'

Tirza kijkt de jongens niet aan en loopt snel door. Wat een engerds! Als moeder eens wist dat ze hier liep, dat zou er wat zwaaien. Ze moppert toch al zo vaak dat ze haar veel te nieuwsgierig vindt.

De jongen stopt en klimt een stenen trapje op naar de voordeur van een oud huis. Voor de ramen is krantenpapier geplakt. De deur is kapot, de verf bladdert er aan alle kanten af. Dus hier woont hij. Ze wacht even tot de deur weer achter hem in het slot valt en slentert dan op haar gemak langs het huis. Ze haalt haar neus op als ze langs een steegje loopt. Bah, wat stinkt het daar naar pies! Vlak voor het huis van de jongen loopt ze nog zachter. Ze kijkt naar de deur. Naamplaatjes zitten er niet op, wel een hele rij belknoppen. Ze kijkt naar omhoog. Een hoge muur, met vieze ramen. Vier verdiepingen telt ze. Waar zou die jongen wonen?

Opeens gaat de deur open, en springt de jongen zo vanuit de deuropening voor haar op straat. 'Wat mot jij?' vraagt hij dreigend. Tirza schrikt. 'Ik... jij... eh... niks hoor!' 'Jij was bij de Albert Heijn. Jij hebt mij gevolgd!' Met een kwaad gezicht doet de jongen een stap naar voren. Tirza is niet bang uitgevallen, maar voelt zich nu echt niet op haar gemak. Ze stapt naar achter, maar ziet niet dat de tegel scheef ligt. Ze struikelt, en valt met een klap achterover. Haar achterhoofd komt hard tegen de uitstekende punt van het betonnen trapje. Even wordt het zwart voor haar ogen. Een felle pijn schiet door haar hoofd. Dan ziet ze opeens het verschrikte gezicht van de jongen boven zich. 'Hé meisje, sorry, dit is niet goed. O, je bloed! O no, wat moet ik doen?'

Tirza gaat zitten. Ze is duizelig. Ze voelt voorzichtig aan haar achterhoofd. Iets kleverigs... ze bloed.

De jongen pakt haar arm. 'Kom mee meisje, naar binnen. We moeten een doek op je hoofd doen.'

De jongen helpt haar naar binnen. Haar benen bibberen een beetje. Ze moeten ook nog eens twee lange trappen op. Haar rug is nat van het zweet als ze eindelijk boven zijn. De jongen zet haar op een harde keukenstoel en maakt onder de kraan een handdoek nat. Tirza kijkt om zich heen. Wat een puinhoop! En...midden op de keukentafel ligt een keurige stapel chocoladeletters! De deur van de keuken gaat open. Er komen drie kleine meisjes binnen.

De jongen geeft haar de natte doek. 'Doe deze op je hoofd. Het is een schone doek hoor!' zegt hij.

Het kleinste meisje klimt ook op een keukenstoel, en staart Tirza aan. Dan schuift haar hand langzaam over het tafelzeil in de richting van de stapel chocoladeletters. 'Nee, afblijven,' zegt de jongen streng.

Tirza drukt voorzichtig de doek tegen haar zere hoofd. De jongen gaat ook zitten. Hij ziet hoe zij naar de chocoladeletters kijkt.

'Ja, ik heb ze gestolen. Slecht ben ik hè?'

Tirza haalt haar schouders op. 'Waarom deed je het?' vraagt ze.

'Het is bijna kerst. Iedereen heeft lekkere dingen. Ik moet de hele dag op die kleintjes passen. Ze zeuren de hele dag aan mijn hoofd om wat lekkers. Want weet je, er is niks, echt helemaal niks in huis. Mijn moeder is de hele dag werken, en vanavond brengt ze eten mee, want dan heeft ze pas geld om wat te kopen. Weet jij dat die kleintjes wel een uur in de folder van de Albert Heijn kunnen zitten bladeren, en dan fantaseren hoe lekker alles is.' Hij wijst naar de chocoladeletters. 'Daarom heb ik die dingen gepikt. Om mijn lieve zusjes ook eens iets lekkers te geven.'

'En je vader dan...?' vraagt Tirza zacht.

'Mijn vader? Die is weggelopen, net nadat die kleintje is geboren!'

'Dus jij moet de hele vakantie oppassen? Maar wat doe je dan de hele dag?'

'TV kijken, ons vervelen.'

Tirza krijgt opeens een idee. 'Kom morgen naar onze kinderclub! Je zusjes kunnen met de groep kleintjes meedoen, en jij kan bij mij in de groep.'

De jongen kijkt haar vragend aan. 'Kinderclub? Wat is dat?'

'Van onze evangelisatiepost. Mijn vader is evangelist, en wij hebben in de vakantie iedere dag club. En weet je... ' Tirza kijkt hem met twinkelende ogen aan. 'Tussen de middag kun je blijven eten. Wij hebben altijd soep en broodjes, en oliebollen!'

De kleintjes kijken hun grote broer enthousiast aan. 'Gaan we? Alsjeblieft?'

De jongen twijfelt. 'Misschien. Ik moet het eerst aan mama vragen.'

Uit haar zak pakt ze een folder. 'Hierop staat het adres,' zegt ze.

Ze staat op. 'De pijn is al een beetje minder, ik ga maar naar huis. Enne... misschien tot morgen?'

De volgende dag kijkt Tirza wel honderd keer uit het raam. 'Wat loop je toch te zenuwen?' vraagt juf Marianne .

'O, niks hoor,' zegt Tirza. Maar dan ziet ze ze opeens aankomen. Tirza wacht hen bij de deur op. 'Welkom op de club!' roept ze enthousiast.

Als juf Marianne even later een Bijbelverhaal vertelt over Maria en Jozef en het Kindje Jezus, kijkt Tirza naar de jongen en zijn zusjes. Wat luisteren ze aandachtig! Misschien horen ze vandaag wel voor het eerst over het Kerstfeest vertellen, denkt

ze. Dan vouwt ze haar handen en bidt stilletjes of de Heere ook deze arme kinderen een nieuw hartje wil geven.

Eeuwoud Koolmees